

CAO News 7

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 7

Červenec 2002

O LIDSKÝCH TOUHÁCH..

**REINHOLD
MESSNER**

*„Mé putování odráží
rozervanost
romantického člověka,
který žije touhou po
širém světě, když je
doma, a strádá touhou
po domově, když je ve
světě.*

*Já jsem zrádce touhy
po domově...”*

V tomto čísle

- ❖ Co nového v CAO Děčín
- ❖ Velký rozhovor s Karlem Krombholzem
- ❖ Pod policejním dohledem
- ❖ Vzpomínka na Juval
- ❖ Posezení na stromě
- ❖ HOCYBOJ 2002
- ❖ Princip Paralelní Přípravy
- ❖ Střípky
- ❖ Krátce z domova
- ❖ Okénko HK Varnsdorf
- ❖ Čeká nás a další...

Karel Krombholz
vzpomíná...

Na snímku zkoumá Karel Krombholz vymoženost doby – duralovou karabinu. V pozadí Günter Schneider.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Červnová členská schůzka CAO Děčín proběhla 5.6.2002 v restauraci Za větrem.

Program schůze byl následující:

- CAO News č. 6. Rozdáno červnové číslo, články a náměty pro příští čísla, fotografie atd.
- HOCYBOJ 2002, poslední informace
- Skandinávský Silvestr – změna místa konání – 21.6. U Kosti
- Lužické Sedmistovky 29.6., pořádá HK Varnsdorf
- Mt. Blanc – nabídka volných míst na zájezd pořádaný oddílem HOSPUL.
- Matterhorn. Upřesnění termínu hlavní oddílové akce CAO na 19. – 27.7.2002.
- Žádost o vstup do oddílu – Eva Fišerová.
- Různé. Fotografie z akcí, plány na další víkendy, volná zábava..

Schůze se zúčastnili milí hosté: **Jan Jěňa Paul**, komplet **Nehasilovi** alias Orlici a **Tomáš Hrabáň** (nákaza bacilem HB pokračuje rychlým tempem!). Jěňa (pod mírným nátlakem) přislíbil nějaké příspěvky do CAO News a svůj slib také splnil! (Viz článek Vzpomínka na Juval.) S žádostí o vstup do oddílu přišla sympatická **Eva Fišerová**. Obdržela přihlášku a také několik výtisků starších čísel CAO News. Po programu se povídalo o lezení a někteří se již chystali na dovolenou.

Mezi hlavní červnové akce patří bezesporu **HOCYBOJ**. Letos se jel už IX. ročník a organizace spadla na HK Sokol Bělá. Velkým rozčarováním byla nízká účast lezců, včetně našeho oddílu (za CAO jen **Pavel Černý** a **Jindřiška Řeháková**). Musím souhlasit s **Petrem Kirchnerem**, že je to velká škoda. Přesto se jednalo o velmi kvalitní ročník. Postaral se o to zejména **Milan Myšík**, který trasu zdolal prvně v čase pod šest hodin!

Z dalších akcí proběhl v restauraci U Kosti očekávaný **Skandinávský Silvestr** (paralelně slavil Silvestra v Kartáči i **Jan Josef Palivec**, ke kterému se nedonesla zpráva o změně místa konání). Krátkou reportáž z letošního povedeného ročníku přineseme v příštím čísle CAO News.

A pak se samozřejmě lezlo! Těžké cesty byly, jak jinak, v područí **Pavla Pavouka Černého**, v Ostrově plnil bílá místa **Karel Bělina** nejčastěji s **Míšou Švajglem**, **Honza Švihnos** operoval např. ve Hfensku, **Jan Horáček Horák** se pokusil o Pallaviciniho žlab na GG a nezaháleli ani ostatní.

Jen tak mimochodem – jeden z nejmenovaných příslušníků CAO Děčín překročil již počátkem června hranici 300 (!) vylezených cest v tomto roce, což je dozajista slibný začátek letní sezóny. A již brzy vstoupí na scénu i vysoké kopce...

Jako vždycky, i tentokrát naleznete více informací dále v listě.

Good Climbing Adventure and Outdoor!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 7. srpna 2002 v restauraci Za Větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Karel Krombholz vzpomíná

aneb Velký rozhovor s Karlem Krombholzem

Jiří Chára

CAO Děčín

Nejprve mi dovozte alespoň pár slov o vzniku tohoto rozhovoru. Na rozhovor jsem se pečlivě připravoval. Pročetl jsem všechny dostupné encyklopedie, knihy a horolezecké průvodce, prolístoval stohy starých časopisů, vypsal si všechny Karlovy prvovýstupy a připravil si seznam asi třiceti otázek. Schůzka byla naplánovaná na večer 1. března 2002. V určený den jsem (společně s Láďou Ryskou a Vládou Nehasilem) zazvonil v Kladenské ulici čp. 25 na Karlův zvonek. Karel nás očekával, usadil nás do křesel kolem malého stolku a sám si sedl s úsměvem na tváři naproti mě. Pustil jsem svůj diktafon, nadechl se a položil první otázku, kdy že to lezl vůbec poprvé. Karel Krombholz otevřel jeden z velkých sešitů, které měl před sebou a začal vzpomínat a vyprávět. Z rozhovoru se tak rázem stal dlouhý monolog. Vyprávění to bylo zajímavé a protože Karel v něm zodpověděl vlastně většinu mých připravených otázek, téměř jsem ho nepřerušoval a jen se zaujetím naslouchal. Věřte mi, že to byl jeden z nejpříjemnějších večerů v mém životě...

Zkrácený přepis rozhovoru ze dne 1.3.2002.

Přítomni: Karel Krombholz (v textu KK), Ladislav Ryska (LR), Vladislav Nehasil (VN) a já (JCH)

JCH: Karle, kdy jsi lezl vůbec poprvé, kolik ti bylo let a s kým jsi lezl?

K.K.: K horolezectví mě přivedl Helmut Weigel. S Helmutem to byly mé opravdové horolezecké začátky, jinak jsme už jako kluci blbli třeba na Pastýřské stěně, kde asi každý z Děčiňáků něco lezl. Setkali jsme se poprvé v zimě roku 1948. Já měl hodně rád lyžování, tak jsme se s Helmutem potkali právě na lyžích. A někdy na jaře toho roku se mě zeptal: „Co děláš o víkendu?“ a já odpovídl, že občas hraju fotbal jinak nic moc a on řekl: „No tak pojď tuto neděli se mnou...“

Karel Krombholz ve Staré cestě na Kočičí kužel.

Helmut totiž lezl už o rok dříve s jedním Němcem z Boletického oddílu, který se jmenoval Fritz Prautsch a který čekal v Děčíně na odsun. On mu ukázal, jak se leze i všechno ostatní. Vylezli spolu třeba Velký Pravčický kužel nebo

Homoli. No a když pak byl evakuovaný, tak asi Helmut hledal někoho, kdo by mu podržel lano. Slídlil po městě a vzpomněl si na mě. Tak jsme si dali sraz, já si vzal batoh, do toho si dal nějaký kecky a šli jsme do Bělé. Došli jsme pod Sestry a Helmut vyvedl Jižní cestu. Tenkrát to byla pěťka, nevím, co je to dneska. Slanili jsme dolů a vylezli ještě Starou cestu. To tedy byly mé úplně první horolezecké kroky. Psalo se 18. dubna roku 1948.

No a pak už to jelo, ale do určité doby stále vyváděl jenom Helmut Weigel. Jednou se s námi vypravil lézt jiný Němec, jmenoval se Bernhard Böhm. Byl to bývalý spolulezec právě toho Prautsche, ale na evakuaci teprve čekal. Šli jsme opět do Bělé, ale tentokrát na Velkou věž. Když jsme to vylezli a připravovali slanění, tak najednou vidím, že ten Böhm sedí u slaňovacího kruhu, křečovitě se drží lana je celý modrý. Báł se totiž slaňovat a tady to bylo na celé lano, protože my jsme tenkrát neměli čtyřicítky. Museli jsme mu udělat jištění a spustit ho dolů, protože on by býval vůbec nebyl schopný slanit a určitě by se z toho lana vymotal. To je vždycky velice nebezpečný, jít na jedno lano s lidmi, které dokonale neznáte.

Ukázka tehdejšího vybavení – konopné lano uvázané vzađu na uzel a dvě smyčky. Karel v Tisé.

Moc jsme toho zpočátku o lezení neznali. Všechno, co jsme pochytili, bylo od toho Prautsche z Boletic. On tam dokonce

dělal vedoucího a perfektně znal ty úplně začátky horolezectví. Děčínští Němci totiž hodně zajížděli za lezením do Saska a odtamtud znali lezeckou techniku, vázání na lano, jištění a pod. Vybavení bylo skromné - měl pár ocelových karabin, dvě dlouhé smyčky, vysvětlil nám, že se dávají do hodin nebo do nějaké spáry a to bylo vše.

Ještě než stačili toho Prautsche evakuovat, tak nám dal tip, že v Loubí je sběrný tábor Němců, kteří se budou také odsunovat do Německa. A mezi nimi, že najdeme nějakého Emila Henkeho, který pochází z Arnoltic a přišel z ruského zajetí. Když pak Prautsche odsunuli, zůstali jsme sami a trochu se báli lézt jen ve dvou. Slídlili jsme po nějakém spojení na staré horolezce. Nakonec jsme se rozhodli zajít do sběrného tábora a toho Emila Henkeho vyhledat. Přišli jsme do tábora, ale nebylo snadné dostat se dovnitř. Nechtěli nás tam vůbec pustit, taky proto, aby se tam nekradlo, a tak. No ale my se tam nakonec přeci jen dostali.

Henke byl se svou ženou Bertou v malém domku s jedinou místností. Přemlouvali jsme ho, aby šel s námi lézt. Moc se mu nechtělo. Bylo vidět, že už byl takový trochu nervózní z toho odsunu. Přemluvili jsme ho a další víkend šli společně na Hřebenový kužel. Henke pak s námi chodil až do svého odsunu a mě se to moc líbilo. Byl to totiž už starší moudrý pán a pokaždé nás učil všechny rostliny, ptáky, a vůbec všechno o přírodě, takže jsme toho za celý den hodně nachodili a vylezli třeba jenom jednu cestu. Kdykoliv se ozval nějaký pták, hned se nás zeptal co to je zač a my nic nevěděli a on nám všechno řekl i jaký je to druh a jaký rod, kde hnízdí a jak vypadá. Všechno nás takhle učil a pak nás také zkoušel. Věděl toho o přírodě opravdu hodně a vyprávěl nám, jak mu ty znalosti umožnily přežít dva dlouhé roky krutého ruského zajetí. Byl jediný, kdo to přežil právě díky svým znalostem botaniky. On se tam živil různými druhy trávy a bylin, na jaře jedl například petrklíč a tak dostával do těla vitamíny a proto to přežil... Bylo mi tehdy 18 let a to byly moje lezecké začátky.

Vyváděl jsem poprvé ve Hřensku na Homoli. Vzpomínám si, že to bylo 9. května roku 1948. Šli jsme s Helmutem Weigelem lézt do Hřenska. Došli jsme pod Homoli a já poprvé vyváděl. Nejprve Starou cestu a pak ještě Sattlerovu cestu na stejnou věž. Jsou to obě trojky a mé první vyvedené cesty.

Po těchto nesmělých začátcích jsem pracoval na elektromontážích ve velké partě v Dobrušce. A tam pracoval i Radek Kotala. Byl tam jako učedník a podle potřeby byl přidělován k elektrikářům. Jednou jsem mu vyprávěl o horolezectví a jemu se to líbilo. Tak jsem mu navrhl, že bychom mohli udělat výlet k hranicím s Polskem do Adršpachu a Teplic. To už jsem věděl, že tam jsou všude skály. Než jsme ale vyjeli, šel jsem si Radka vyzkoušet. Ale já v té době neuměl moc Česky, bylo to krátce po válce a on mi proto moc nedůvěřoval a zřejmě se i báł. A jak jsme jednou po lezení šli po takovém velkém poli, tak se na obloze objevila veliká zvláštnost. Bylo to navečer a přímo nad obzorem se zjevil obrovitý měsíc. To se samozřejmě někdy stává, ale tenkrát to bylo něco mimořádného. Měsíc byl na horizontu tak obrovský, že už jsem to nikdy později ve svém životě neviděl! A já o tom pořád napůl Německy básnil a říkal jsem mu, jak je to zvláštní úkaz a jak je ten měsíc veliký. A Radek, protože měl strach a moc mi nerozuměl, co říkám, si raději vzal nenápadně do ruky pořádný klacek a s obavami čekal, co se bude dít. Myslel, že ho chci někam zavést a zamordovat.

Uběhl nějaký čas a v říjnu 1949 jsme se s Radkem konečně vypravili na plánovanou výpravu do Adršpachu. Jeli jsme

vlakem. Já měl už konopné lano a nějaké hasičské karabiny. Přijeli jsme do Adršpachu a namířili si to rovnou pod největší věž celého Adršpachu. Na jejím vrcholu byla totiž československá vlajka a to nás lákalo. Říkal jsem: „Když je tam ta vlajka, tak jí tam taky nějak museli dát!“

Tak jsme po cestě došli pod Milence a já začal lézt přímo z té pěšiny, protože se nám to zdálo nejlepší. Ani jsme nevěděli, že někde uvnitř komínového systému už vede cesta. Dolezl jsem až na takové místo, kde byl nějaký malý zrezivělý kroužek. Někdo to tam už tenkrát asi zkoušel. Jenže byl hodně špatný, tak jsem se jenom zajistil, ale sednout jsem si do něj neodvážil.

No ale teď jsem zjistil, že Radek je čtyřicet metrů pod mnou a neumí se navázat! Musel jsem se hodně vyklonit a křičel na něj dolů těch 40 metrů, jak se má navázat, ale nevěděl jsem, jestli se uvázal dobře. Naštěstí Radek dolezl v pořádku ke mně a já pokračoval dál. Dolezl jsem až pod hlavu a pak už Starou cestou nahoru. Ale to jsme nevěděli, že je to nějaká cesta. Na vrcholu jsme si podali ruce a napsali se do knihy. Moc lidí tam ještě nebylo. Měli jsme teprve 76. výstup od prvovýstupu z roku 1923.

Teď ale jsme měli veliký strach, protože jsme nevěděli jak dolů. Žádný kruh tam nebyl a ten vrchol je úplně hladkej, není tam žádná puklinka ani škvírka, prostě nic a ten komín je nahoře strašně široký, takže se tam nedá dost dobře nalézt. Jedině ten prapor tam byl, ale ta tyčka se strašně hýbala, jak už to bylo vyviklaný od větru. Ten prapor byl dost velký a vítr s ním hodně mával. Tak jsem navrhl, že odjistím Radka a pak to holt přes tu tyč zkusím slanit za ním.

No a vtom šel naštěstí kolem nějaký horolezec a křičel na nás, jestli víme, že jsme udělali prvovýstup! Jmenoval se Otta Beneš. Já mu řekl, že jsme to nevěděli a že teď nevíme, jak se dostat dolů. On nám poradil jak slanit, že tam jsou pod námi dokonce kruhy o kterých jsme nevěděli, jenom že se musí dát pozor u třetího, abychom ho nepřejeli. Já bych toho kluka v tu chvíli políbil, jak jsem byl rád! Řekl, že na nás počká dole a do slánění nás navede. Slanili jsme dolů a ten Otta Beneš povídá: „Chlapi, vždyť vy jste udělali prvovýstup!“ Sranda ale byla, že Radek měl z toho prvovýstupu úplně rozervané kalhoty, protože ještě neuměl tak dobře lézt v komínech. Koukaly mu skrz ně bílé spodky, a tak Otta Beneš řekl, že nás na nádraží doprovodí. Já pak šel před Radkem a Otta za ním, aby se nestyděl za ty děravé kalhoty. Došli jsme takhle až k vlaku.

Tak to byl můj první prvovýstup, shodou okolností v Adršpachu. Cestu jsme později nazvali Od branky a oklasifikovali ji za VI. Bylo to 16.10.1949. S Radkem se z nás pak stali velcí kamarádi a lezli jsme spolu dalších deset let.

Radek Kotala a Karel Krombholz – nerozlučná dvojice kamarádů

Mezi tím vznikl v Děčíně horolezecký oddíl. Tenkrát se Helmut Weigel obrátil na děčínského Sokola a s Liborem Holpuchem založili v Děčíně oddíl. Když jsme se do Děčína s Radkem vrátili z Dobrušky, oddíl už fungoval. V té době tam byl Jaroslav Wiederman, (pracoval v Kabelovně), jeho manželka, Libor Holpuch s manželkou, Karel Světelský, Helmut Weigel a trošku později Erich Wrbík s Libuší Čermákovou, kterou si pak namluvil a vzal za ženu. Tak jsme se tam hned začlenili i my s Radkem.

Část původního děčínského oddílu. Karel Krombholz zcela vlevo s apartní čepičkou

A jednoho dne jsem šel pěšky kolem děčínské pošty a tam jsem potkal pana Láďu Rysku s kočárkem a malým miminkem. On už taky něco věděl, že tady horolezci jsou a začal lézt se mnou. Dá se říct, že mým prvním poválečným parťákem byl právě Láďa Ryska. Jestli je někde v archivu vrcholová knížka z Hřebenového kužele, tak tam je vůbec první český zápis Karel Krombholz a Láďa Rysk. Mimochodem, tenkrát jsme to lezli jinak - od kruhu přímo nahoru, což je mnohem těžší, než jak se to leze dneska, protože tam se teď dělá trošku traverz do leva okolo toho zobáku.

V oddíle se pak objevil třeba Běda Fabián, Václav Sláma a dost dalších. Třeba Hladík, což byl výborný sportovec a běžec a vyhrával veškerý tyhle horolezecký běhy jako Stříbrná skoba apod. Dále tam byl Jirka Němeček nebo Venca Plaček, co je dneska v Bynově v ústavu. No, kdyby někdo chtěl opravdu podrobné historické informace o lezení v Českým ráji, tak právě Václav Plaček by mu je jistě rád řekl, dokud tady bude...

JCH: Která byla tvoje nejoblíbenější oblast?

KK: To je těžká otázka. Já jsem opravdu rád jezdil do Příhraz. Prachov byl už v té době hodně navštěvovaný a byl tam už velký lezecký ruch, ale v Příhrazech to bylo takové panenské, krásné a ještě tam fungovalo pořádné lezení, takže tam mě to opravdu táhlo. Strávil jsem tam i několik dovolených. Adršpach pro nás nebyl tak dostupný jako dnes. Dneska si vezmou kluci auto a jsou tam. Ale vlakem to trvalo, jéje! Nejradši jsem jezdil do Příhraz.

LR: On se Tě ale Karle ptal, kterou oblast jsi měl nejradši. Já myslím, že to bylo Labský údolí, ne?

KK: No tak to jistě. Co mi ale na jiných oblastech strašně vadilo, tak to byl nepořádek ve vrcholových knížkách. My jsme tady v Labském údolí dospěli přeci jenom k takové určité tradici. Lezli tady s námi drážďanský lezci a ty strašně dbali na to, aby na vrcholech byly dobré slaňovací kruhy a vrcholové knížky. Byly zde nádherné knihy, nevím, jestli jste ty původní někdy viděli. Na první straně byl krásně vyvedený název věže,

pak český text, německý překlad a nákres věže. No a když jsme přijeli do Prachova nebo i do Hruboskalska, tak to bylo jako pěst na oko. V Labáku na tom nic nezměnila dokonce ani válka - ty knížky byly pořád bezvadně udržované. Běžně se stávalo, že jsme vylezli na vrchol, kde třeba 12 až 15 let nikdo nebyl. Proběhla válka, dvanáct let nikdo na vrcholu a my tam vylezeme a knížka i kruh byly ve vzorném stavu. No a pak jsme přijeli třeba do toho Prachova nebo Hruboskalska a tam na nejvýznamnějších věžích jenom kulatá plechovka od krému na boty a v ní pár papírků. To jsme si vždycky říkali, že pořádek tady nemají. Vždyť v té době tam například lezl výborný lezec, v té době absolutní špička, Pepik Smítka. A my vylezeme na nádhernou nepřístupnou věž a na ní právě jen krabice od krému na boty. Bylo mi líto, že jeden z nejlepších lezců, který nakonec skončil v koncentráku, a on je v krabici od krému na boty. Za chvíli bude děravá a nikdo už nebude vědět, že tady kdy lezl.

Jé, ty jsi už toho tolik napsal? No ode mě to už bude asi takové to poslední vzpomínání...

Na této vzácné historické fotografii je Karel Krombholz při prvovýstupu (!) na Hladkou věž cestou Údolní žlab Vllc. Nad jeho hlavou je ještě vidět volný blok, který byl později svržen Karlem Bělinou.

JCH: Karle, Které své cesty si vážíš nejvíc? Který z tvých prvovýstupů ti udělal největší radost?

KK: Hodně se mi líbily cesty na Hrubé Skále. Tady jsou taky hezké cesty, to jo, ale v poměru k výškám těch hruboskalských třeba na Kapelníka nebo na Podmokelskou jsou skromnější. Ve skaláku bývalo nádherně. Všude ticho, ráno kapky rosy na jehličí, na cestě udivení turisté a my sami na překrásné hraně bílé skály – prostě nádhera. Ale pěkných oblastí je samozřejmě víc i když třeba Adršpach mi moc k srdci nepřirostl, protože tam byly některé cesty tak těžké, většinou spáry, že člověk na

první pohled poznal adršpašské lezce. To je úplný rozdíl proti lezcům z jiných oblastí. Jsou totiž stále ve spárách. Například když Hynek udělal na Labák opravdu dlouhou spáru, tak jsme si mysleli, bůhví co to je. A přišli na návštěvu kluci z Adršpachu a dělali si z toho srandu. Za chvíli byli nahoře a my jsme jen koukali. Prostě je vidět, že každý je v určité oblasti expert a jinde se třeba trápí.

JCH: Myslel jsem kterou svojí cestu máš nejraději. Svůj prvovýstup.

KK: To je těžké. Tady v tom sešitě mám všechny prvovýstupy napsané. Je jich asi 140. Jsou mezi nimi ovšem i takové kvaky, že je to jen pár kroků, ale i pár, ve své době extrémních, výstupů. Ovšem co je to extrémní prvovýstup? Já jsem hodně kamarádil s tehdejší špičkou drážďanských horolezců a oni za mnou několik svých cest lezli. A tak jako všichni používají ve skalách různé průpovídky nebo proslovy, tak oni vždycky říkali: „Jó, byla to krásná cesta, ale je to malý“. Oni říkali: „Vy nelezete NADORAZ, úplně na doraz, abys na vrcholu omdlíval“. A měli pravdu. Ta délka cest v Sasku, třeba na Blockstock východní stěna, no to je super cesta, ale když člověk doleze na vrchol, tak je naprosto hotovej, ale úplně hotovej a ruce má jako orangutan. No a to v Labáku nikde nebylo. Sice člověk udělal třeba těžkej výstup, ale za chvíli byl na vrcholu. Takže oni s námi vylezli třeba Drážďanskou cestu na Skřín a říkali: „No bylo to hezký, ale je to malý“...

Dokončení příště...

Pod policejním dohledem

aneb Policisté opět zachraňovali.

Jana Štrajtová a Simona Burdová
HO Berušky

Místo činu: Pastýřská stěna

Aktérky: Jana Štrajtová a Simona Sína Burdová

Rozhodly jsme se se Símou, že obnovíme tradici lezení na Pastýřské stěně. Jsou tam některé cesty moc pěkné. Škoda, že se tam už skoro vůbec neleze. Většina cest je tím pádem zarostlá a zelená. Vyrazily jsme tedy (po čtrnácti letech!), vyzbrojeny ocelovým kartáčem, do stěny profesionálů.

Za našich mladých let to byl chodák. Teď byly všechny ty boží díry, za které se dá držet, zarostlé trávou a vřesem. Kartáč nám byl k ničemu, pustila jsem se tedy do pletí té podivné zahrádky. Házela jsem ten bordel střídavě na obě strany, aby to nepadlo na Símu, která svědomitě jistila a radila, kudy se to leze. Doplela jsem se k 1. kruhu a přemýšlela o tom, že sláním. Druhý kruh daleko, morál žádný, co tu vlastně dělám? Aby Sína neřekla, že jsem to hned vzdala, zkusím první krok – no jde to, tak druhý... Kouknu pod sebe – do pr... to už se nevrátím. Skočit? – ani za boha! No tak, Káčo pitomá, musíš hore!

Vyklepaná dolézám ke 2. kruhu. Teď už to nevzdáme! Dobrala jsem Símu k 1. kruhu a šla dál. Slyšela jsem jí, jak křičí na nějaké děti, co po nás házely šišky či co, ale když to řvaní není na mě, tak lezu dál.

Nahoře kouká nějaký čumil, vykloněný přes zábradlí.
„Máš lano?“ ptám se, aby řeč nestála.
„Prosím?“
„Jestli máš lano!“
„Ne, potřebujete pomoc?“
„Jak, když nemáš lano? To je nám k prdu!“
„Mohl bych jedinečně navázat tkaničky.“
„Hm, to je fakt k prdu!“
Přitom už dolézám k hrotu kousek pod zábradlím.
„Vidíš to čůro nad sebou?“ volá Síma.
„Je to čůro jako hrom, dám tam smyčku a jsme zachráněný!“ odpovídám jí.

Čumil se ještě svěruje, že je mu zle, když se podívá dolů.
„To mně taky“, říkám a už dolézám k zábradlí.

A sakra... Ten „čumil“ má na sobě černou kombinézu s nápisem **POLICIE**. A druhý „organ“ stojí nahoře u Nebíčka. Viděl, jak jsem zmatená, tak začal vysvětlovat, že nějaká paní z nábřeží viděla, jak tam někdo na skále mává rukama a křičí, tak zavolala na policii. Ti nám přijeli na pomoc. Když jsem ho ujistila, že pomoc nepotřebujeme, tak odjel.

A pak že lezení je nebezpečný sport! Když na vás dohlíží policejní orgán, tak se přeci nemůže nic stát, že?!! Propříště budu přeci jen raději vykat a omezím sprosté výrazy – prý hrozí zatčení pro znevažování policie a z policejní cely by se špatně dobíral spoleztec.

Výzva:

Přijďte si také zalézt na Pasták, odplevelit ostatní cesty a poklábosit s policií!

HOCYBOJ 2002

Ohlédnutí za IX. ročníkem cyklistické akce

Petr Kirchner

HK Sokol Bělá

V sobotu 15.6.2002 jsme se opět sešli, abychom změřili síly v tradičním cyklistickém závodě HOCYBOJ. Letos se organizace ujal HK Sokol Bělá a sponzory závodu byly HUDY Sport, KUR Sport, Jiří Cermon a HK Sokol Bělá.

Tento tradiční cyklistický závod měl již deváté pokračování a vyznačoval se některými NEJ. **Milan Myšík**, jako vítěz hlavní kategorie, doslova proletěl cílem v nejlepším čase 5 hodin a 58 minut. Milan měl sice nejlepší čas, ale pochybuji, že si v té rychlosti vůbec stačil všimnout kontrol na trati závodu ☺. Kdyby se udělovala cena fair play určitě by ji získal **Petr Laštovička**, který se vrátil na kontrolu v Petrovicích a přivolal záchranou službu pro poraněného chlapce. Přesto dojel do cíle na pěkném třetím místě. Závod měl nejvíce kontrol v porovnání z minulými ročníky (přibyla kontrola na Luži). Ale bohužel závod měl také nejslabší účast ze všech ročníků...

Tradičně nejlepší kontrole **Janě Štrajtové** a **Katce Jedličkové** v Jetřichovicích letos konkuroval **Pepa Zavřel** v Petrovicích, kde nabízel závodníkům točené pivo. Poděkování zaslouží samozřejmě i ostatní kontroly **Pavel Kolouch**, **Jiří Drnec** a **Radek Štrajt**.

Otázkou zůstává co příští rok? Měl by se jet jubilejní X. ročník HOCYBOJE, ale zájem o tento závod mezi horolezci

upadá. Myslím si, že termín konání závodu není až tak důležitý, vždy půjde o to rozhodnout se, jestli budu jednu sobotu v roce trávit na trati závodu a strávím příjemné odpoledne s kamarády u piva na Labské Stráni, nebo půjdu do skal.

Myslím si, že by si tento závod zasloužil, aby v tradici pokračoval, ale je to na každém z nás. Tak kdopak se ujme příští rok organizace závodu?

Výsledky:

132 km:

1.Milan Myšík 5:58, 2.Pavel Černý 6:46, 3.Petr Laštovička 7:55, 4-5.Jan Pacina, Petr Vostřel 8:53, 6-8.Ondra Johanovský, Radek Vopat, Čeněk Pospíchal 10:04, 9.Petr Vích 10:07, 10-11.Slávek Zika, Tomáš Brož 11:07.

85 Km ženy:

1-2.Zdeňka Myšíková, Iva Hasnedlová 5:59, 3.Pavčina Sedliská 6:35, 4-5.Eva Sinecká, Jindra Řeháková 7:14, 6-8.Eliška Valdaufová, Lucka Lidáková, Hanka Pacinová 11:07

85 Km muži (nad 50 let):

1.Jarda Uher 5:33, 2.Roman Cimler 7:33

Vzpomínka na JUVAL

Info o méně známé oblasti poblíž Arca

Jan Jéna Paul

Děčín

J o, letošní Medard se opět „vydařil“. Lézt se nedá, zaběhat jsem si už byl (za což vděčím Ivanovi Náhlíkovi, který mě kdysi spravil kotník. Díky a ještě jednou se omlouvám, neboť na schůzi CAO Děčín ho nepoznávám – 4 roky a prostopagnosie = neschopnost zapamatovat si obličej, dělají své.). Aspoň je čas k plnění restů! Tady je tedy slibovaný příspěvek.

Jablečná sezóna v Jižním Tyrolsku zanedlouho opět zaklepe na dveře. Pro ty z vás, kteří se tohoto „cirkusu“ každoročně někde mezi Bolzanem a Meranem účastní, mám jeden lezecký tip na zpestření nedělního volna a i ostatním, co pojedou do Arca, těch pár km zajížděky navíc mohu doporučit, neboť lezení je super a scenérie též.

Poloha: 15 km západně od Merana

Příjezd: Z Merana silnicí č. 38 směrem na Vinschgau - Reschenpass do vesnice Naturns. Potom dále směrem na Schnalstall. Skála je krátce při vjezdu do tohoto údolí po levé straně.

Lezení je podobné Perštejnu. Mě sice zaujalo až na druhý pohled (inu rozmlsán Labákem), o to více pak překvapí. Dojem ještě umocní blízkost horské říčky, jejíž tůň přímo vybízejí ke koupeli. Mohu vřele doporučit pro horké letní dny, neboť do stěny svítí jen 2 hodiny denně. Briza pofukující údolím je chvílemi až nepříjemná.

Cesty jsou vysoké 8 – 60 m (v průměru 20 m) a obtížnost 5 – 7c. Jedná se o stěnové lezení po malých lištách (sem tam i těžká spára) na granitu. Těžší cesty mají spíše boulderový charakter. Názvy cest jsou na skále napsány.

Pár nejhezčích cest z celkového počtu 55:

Sektor A	Sektor B
Spaate 6a	Nix isch 7a+
Lei guat 6a+	Weg der Kraft 7b
Höng di 6a	Kentucky 7b
Fetz und geil 6b+	Kante 6a
Dings do 6c	Flatterman 6c+
Spargel Tarzan 6a+	So long 7a
Pumspatafilm 7a+	atd...
Don't you think 7a	
Matten, finger weg 7b	
Yosemite 7b+	
Flash 7c	

Ale není problém, zeptat se místních. Odpoledne se vždycky někdo zastaví. A kdo toho nebude mít dost, ten se může jít dorazit do oblasti Saustall (asi o 500 m dále proti proudu řeky za tunelem vpravo, která se svými 25 cestami od 7c – 8b určitě nezklame.

Rest day lze zpestřit za A) návštěvou Messnerova hradu Juvalu, který skýtá expozici tibetského umění. Je zde též ekofarma, jejíž produkty, jako pravý tyrolský špek či víno, lze zakoupit přímo na místě i s podobiznou Messnera (inu je to stejně dobrý obchodník, jako horolezec), či za B) turistickou túrou z nedalekého střediska Kursraz na některou z okolních třítisícovek.

Takže jabkáči, lezci i vy ostatní – mějte se fajn!

Posezení na stromě

aneb o jedné netradiční akci...

Jiří Chosé Šťastný

Horoklub Chomutov

Kdys i dávno jsme se Zdenkem

Doskočilem navštívili skalní oblast Sloup v Čechách. U velké jeskyně tam byl nádherný košatý strom a Zdeněk nám vyprávěl, že se tady kdysi konala oddílová akce „Posezení na stromě“, jejímž cílem bylo na strom vylézt a vydržet na něm 24 hodin v kuse. Docela se nám ten nápad zamlouval, ale roky plynuly a my měli jiné zájmy.

Při tvorbě výstavy „Horolezecká zastavení“ jsme narazili na pozvánku na tuto akci a zase nás ten nápad zaujal. Uplynul další rok až LeToš stanovil přesné datum – 14.6.2002. V plánu sice nebylo na stromě strávit 24 hodin, ale jen tak posedět s volným prostorem pod sebou.

Na Červený Hrádek, kde se celá akce konala, přijíždím kolem páté hodiny odpoledne a zatím je tady jen Mikle a dva sudy piva. Pro začátek to není špatné, jdu si natočit. Za chvíli doráží LeToš, takže vzhůru na strom. V sandálech lezu po větvích nahoru a začínáme s přípravami. Nejdřív zavěšujeme provazový žebřík pro snadnější výstup nahoru. Pak přichází na řadu stůl – brácha Párek nám pomáhá trefit tu správnou rovinu, aby nám z něj nesjížděly pullitry.

Vytahujeme další lana a rozvěšujeme je po větvích, aby se na ně daly zavěsit sedačky podél stolu. Brácha Párek pak vytahuje s Lukášem na větev sud a odborně ho fixuje ke kmeni. Ještě pípu a už se nahoře točí. Přicházejí další a další lidi a postupně obsazují volná místa na větvích a v sedačkách. Nakonec zavěšuji mezi větve houpací síť a pomáhám Maruše se do ní dostat. Pak přelézám z větve na větev a fotím ze všech možných stran a úhlů. Opravdu úžasný pohled na tolik lidí volně zavěšených v prostoru.

Jelikož chci jet zítra lézt, tak před setměním odjíždím domů. Ostatní zůstávají a užívají si tohoto výjimečného posezení až do noci.

Podle mého názoru se akce celkem vydařila, takže není důvod ji příští rok nezopakovat.

DiGiFoto © 2002, Jiří Chosé Šťastný

Princip Paralelní Přípravy

Případová studie II.

Ing. Jan Šlechta, CSc.

Český Alpinistický Klub

Autor doufá a věří, že takovýto systém přípravy zabrání řadě většinou již zbytečných zásahů horské služby, což je v souladu s posláním metodické komise ČHS.

Návrh změn v kontextu s "principem paralelní přípravy" a kontrolou a analýzou Osnovy je nasnadě. Licence by měly být udělovány zvlášť pro tělocvičnu, skalní oblast, malé letní velehory, malé zimní velehory, střední velehory a velké velehory. Ostrý výcvik pro skalní oblast by měl být doplněn ostrým výcvikem VHT v malých letních velehorách event. modelovým výcvikem pro zimní malé velehory. Pokud frekventant chce končit ve skalách, nemusíme ho tím zatěžovat, ale rozhodne-li se v budoucnu jinak, měl by si znalosti doplnit resp. "vplout" do přípravy kontinuálně na správném místě ...

Dnes nám předkládá případovou studii č. 2:

Jak neměli vybavení na sních, raději ho obešel, a tím se dostal do potíží.

Anamnéza: Jemu 28, jí 21. Oba s průkazem ČHS. On na skalách a na Mont Blancu. Ona, protože zasnoubení, také u horolezců. Řeči zkušených večer předtím na Chate pod Rysmi poslouchali se zájmem na půl ucha. On měl plán jasný, Českou dolinou do Prielomu. Ráno se jdu provětrat do Váhy, oni tam s hůlkama a bez maček obcházejí kolem bezpečného sněhového jazyka. Sdělují jim, že se jim moje výbava nezdá, a že skočím pro lano, protože super řešení je si hodit smyčku za bytelný kámen, slanit ten jazyk a jste na odtáté I a prakticky v dolině. "To je v pohodě, a to vůbec není třeba". Ptám se jí, zda on je opravdu zkušený. "Ano, má průkaz ČHS a byl na Mont Blancu." Jdu odpočívat, pak slyším turistu dole v chatě, jak mluví o ní a o tom, že tam zmateně pobíhá. Za chvíli přichází Viktor a hovoří: "Červe, neválej sa tady, jdeme do akce."

Diagnóza: Chodníky se ve Vysokých Tatrách otvírají k určitému datu. V té době mohou být ještě abnormálně vysněžená sedla. Sníh už je firm, ale turisté a takyhorolezci bývají bez maček. A to to jezdí. A když to nejede, tak se to obchází po sněhem podmáčené čerstvé jaroletní prsti. Takové

obcházení se stalo osudným i našemu hr, hr lezci. Slyšela pád kamení a pak už nic (potvrzení Schubertova pravidla, člověk který padá nekřičí). To kamení si představuji jako volně ložené lokry v podmáčené půdě, za které, místo jako kočka, někdo zabral jako Rambo. Kdyby se svou blbou výbavou zkusil sejít ten sněhový jazyk, bylo by to daleko bezpečnější, zabrzdil by břichem na první trávě. Takhle neměl šanci brzdit, pod ním byl práh, a o vzduch to jde těžce, je příliš řídký...

Léčba: Je mi to trapné se neustále opakovat. Velmi známá historie z Černého štítu, kde Širl řekl Zabilkovi (jednomu z nejslavnějších lezců Labské pískovcové oblasti): tady si mačky ani nandavat nemusíš, je to kousek a snadno to přejdeme. A Zabílka dostal čest svému jménu.

Nebyla to žádná z jeho IX, ale choďák ve Vysokých Tatrách. V tomto případě by se tomu dalo říkat: "Proč se líný zabil". V širších souvislostech to ale znamená: Lezci a hr, hr lezci by se měli podrobit výcviku letní a zimní vysokohorské turistiky.

Krušné hory 25.-26.5.2002

aneb netradiční pochodák

Michael Vyleťal

Děčín

T ak byl opět můj nejoblíbenější den pátek a já se rozhodoval, co podniknout o víkendu. Předpověď počasí klasická - možná jo, možná ne a já už dlouho mám v hlavě přejezd hřebene Krušných hor z Komáří vížky na Klínovec, něco kolem 110 km. Asi nic moc výkon, ale myslím, že je to docela pěkný výlet. Tak se tak ten pátek rozhoduji a koukám při tom na počasí a vidím, že má fakt asi pršet a to jak v sobotu, tak i v neděli. Rozhodnutí je jasné - lézt se nedá, plácát se v bahně na kole taky nechci, a tak mě napadnul ten nejhloupější nápad a to přejít ty kopce pěšky. Vůbec jsem si neuvědomil, že jsem pěkně zlenivěl, do práce už neudělám ani krok a jezdím autem a teď tohle. Nedalo mě moc práce přemluvit ještě Honzu Tomáška - jednoho podobného blázna (jiný slovo k němu nejde) a bylo to. Dohodli jsme se u něj doma, já jel na kole domů, kde jsem si během deseti minut zabalil a on už troubil před domem a jeli jsme autem do Ostrova, aby jsme tam dohodli trasu a pokecali. V Ostrově bylo dost lidí, protože se jel Tour de Úštěk a tak o zábavu nebyla nouze. Dohodnout se na cestě nám zabralo asi pět minut a že si to domluvíme cestou, tak jsme šli na pivko.

Vstávání v půl sedmý a ještě v sobotu mě docela ničilo, ale co se dalo dělat, domluva je domluva a když jsme chtěli dojít až na ten Klínovec, tak to chtělo vyrazit brzo. Jo ještě jsem asi nenapsal, že se nám v pátek večer v hospodě každý smál, ale to je jen taková nekomerční vsuvka. Kamarádka nás autem hodila na Komárku. To že byla ještě z večírku opilá mě ani moc nevadilo, hlavně že jsme to nemuseli jít už z Ostrova, to bychom padli ještě dřív.

Cesta byla docela v pohodě, počasí téměř ideální, trochu pod mrakem, ale na déšť to nevypadalo, vítr moc nefoukal a teplo bylo akorát. Vyrazili jsme z Komárky po červený na Cínovec, zdravíme lesníka, který se ptá na naši cestu a když se to dozví, tak se jen směje. Na Cínovci procházíme kolem golfového hřiště a pokračujeme na Nové město. Potkáváme první cyklisty. Závidím jim jejich stroje, ale už jsem se rozhodnul pro pěši, tak dál pořád po svých. V Novém městě dáváme první občerstvení. Tam dostávám první SMS od Horáčka, že vytahuje kolo a jede za námi. Druhá zpráva byla, když se dověděl o pokračování směrem na Fláje, že jsme

debilové a popřál aspoň šťastnou cestu. Nasadili jsme docela rychlý tempo směrem na Flájskou přehradu. Před Flájema vytahujeme bundy, protože začíná pršet. Pršelo teda jenom asi půl hodinky. Mezi stromami jsem viděl vodní plochu přehrady, ale pořádný výhled jsem neměl. Až když jsme došli na konec přehrady, tak byla vidět v celé své kráse. Koukám do mapy a cesta by se měla stáčet podél přehrady, mě to ale nějak nedochází a jsem spokojenější se svojí červenou turistickou značkou a jdeme dál. Po nějaké době Honza prohlíží znovu mapu a má nějaký starosti, ani se mu nedivím. Místo, aby jsme byli v Klínech, jsme asi o deset kiláků mimo - v Českém Jiřetíně. No nic, mě to moc nevadilo, ale Honza byl nějaký rozhozený, začaly ho bolet nohy a že jdeme dát něco k jídlu. První hospoda nic moc. Paní sama a v těch lodičkách jí to asi tak moc rychle nechodilo, tak měníme zařízení a přicházíme k jinému, kde jsme si dali gulášek a pívko. Honza už se rozhlížel po autobuse a zjistil, že za dvě hodiny to jede do Litvínova. Pořád mě to nedocházelo, že to myslí opravdu vážně a smál jsem se mu. Když mě teda řekl fakt jedu, tak jsem čuměl. Nedalo se nic dělat. Svezl jsem se s Honzou alespoň do Klínů, abych napravil směr cesty a dál jsem pokračoval sám. V Klínech jsem se s ním rozloučil a když jsem tak odcházel sám po cestě, tak mě mával skoro celý autobus, jako bych šel na svoji poslední cestu (možná už tušili, že to skoro ta poslední cesta bude). Cesta opět dobrá, počasí perfektní, jen se nedalo s kým kecat. Další obce jsem jen proběhnul, v Mníšku se pokoukal, jak Vietnamci skupují pozemky a domy a stavějí si svoje sídla a šel dál. Někdy v poledne jsem zatavil a uvařil si. Pohoda, ticho, klid lesa. Uvařený jídlo jsem si vzal do ruky, batoh na záda a pokračoval dál do nejbližší obce Nový Vsi v Horách. Před vsí začalo zase pěkně pršet, pokračoval jsem proto rychlejším tempem. Všimnul jsem si zchátralého JZD, tak jsem měl kde spát a cestou do hospody ještě jako rezerva byla zastřešená zastávka ČSAD. V hospodě jsem si dal pívko a začal akorát fotbal, tak jsem zůstal. Fotbálek i lidi, který byli v hospodě byli zajímaví. Fotbálek ale skončil poněkud dříve, než paní vrchní vyhodila anténu od ČT 2 a zapnula Novu, kde běželi Wikingové, takže se hospoda vyklidila. Zaplatil jsem i já, za celý večírek stovku, to byla pohoda, a šel jsem do „svýho“. Vyjdu ze dveří a tam lilo jak z konve. JZD bylo oplocené, což nebyl pro mě problém, ale pak mě přešel úsměv. Všechny baráky, který byly opuštěné, sloužili jako výběh pro dobytek. V takovémhle prostředí se mě fakt spát nechťelo. Zvolil jsem tedy náhradu, zastávku ČSAD. Šel jsem, voda už mě moc nevadila a potkám jednu paní, která říká: „Nic moc hledat spaní v tomhle počasí“, tak nějak souhlasím. Za chvíli vyjde manžel a ten mi radí, abych šel raději na hřiště a vyspal se na střídačkách. Neváhám a vrhám se do dvoumetrové trávy a už jsem na hřišti. Perfektní ubytování, když nefouká, tak je i sucho. Natáhnou karimatku, spacák a už ležím, abych si odpočinul na další den. Náhle někdo s baterkou a chlapek, co mě radil hřiště, mě zve k sobě do dílny, že je tam teplo a neprší tam. S díky odmítám (ale docela mě to potěšilo, že na světě jsou ještě hodní lidi).

Noc byla docela klidná, trochu vlhká, ale šlo to. Ráno vstávám ani nevím v kolik, snad v šest, zabalím si a vyrážím v dost dobrém raním deštiku dál. Včerejší pohoda se docela změnila, hnusný počasí a bolavý nohy. Cíl, kterým měl být minimálně Klínovec, jsem ihned přehodnotil na Horu sv. Šebestiána. Šel jsem na Lesnou, Svahovou a Zákoutí, kde byla směrovka na ČSAD. Cestou jsem nikoho nepotkal, a ani se nedivím. Brodění blátičkem, déšť a mlha nebyly asi ideální podmínky na procházky. Docela už v bolestech jsem

přehodnotil i Horu sv. Šebestiána a rozhodnul se, že to zabalím, až dojdou do nejbližší vsi. Když jsem přišel do Klínů, tak už jsem docela dost cejtíl křeče v nohou. Zprovozním telefon aspoň abych zjistil čas – je 10 hodin. Jelikož Klíny jsou jen osada asi 10 chat, tak autobus jel ráno a pojede v šest večer. No nic budu stopovat. Pomalu se vydávám směrem na Chomutov, což bylo 13 km, ale já věděl, že tohle už ujít nemůžu. Čtvrtý auto, asi po třech kilometrech, mě bere. Tomu chlápku co mě vzal, bych dal všechno, co jsem u sebe měl. Hodil mě na vlak, tam jsem si koupil lístek na vlak a aspoň využil půjčenou Z-kartu. Pak jsem si šel dát do bufetu snídani a přemýšlel o tom, jaký jsem debil.

Dnes je čtvrtek a pořád cejtím koleno, jak mě bolí. Aspoň jsem zjistil, že už raději nikam pěšky chodit nebudu...

ŠUŠKÁ SE...

➤ *Že prý nad Ostrovem krouží nějaký čáp ...*

STRÍPKY

Časovka na Jedlovou

ARNOŠT ARNY HAUFERT
ČERVEN 2002

Tak teď se podívejte, o co jste přišli. To počasí - prostě idylka!

Sraz horolezců v Roklici

DUBSKÉ SKÁLY
ČERVEN 2002

Trojici tradičních horolezeckých srazů uzavřel první víkend v červnu **Memoriál Karla Blažka** v Roklickém údolí. Ten letošní byl tak trochu výjimečný – hlavně počtem účastníků. Již v pátek večer vyrostlo na tábořišti pod Zlým bratrem přes třicet stanů a v knize bylo 130 zápisů.

Druhou změnou byla naopak absence mnoha „inventárních“ účastníků: Zdeňka Hubky, Ottů Cihelnových, Luboše Martínka apod.

Ovšem další průvodní známky roklického srazu již byly zachovány v plné parádě: lezení v kulise nádherného údolí, věhlasná houpáčka Kostilam, táborák s kytarkou, různé veselé byliny, točené pívko a uzeniny přímo z udiřny, Bělina a jeho rouráky zavěšené proklaté nízkou u pasu a ...

... a komáři.

-jch-

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Ďábelsky rychlá obsluha

Neděle dopoledne, Ostrov, terasa před restaurací Pod Císařem, stůl plný horolezců, včetně majitele **Milana Švarce**. Přichází obsluha a ptá se, kdo si co dá. Horolezci si postupně objednávali pivo. Už se zdá, že přijde řada i na Švarcika. Dívčina se však náhle otočí a rychlostí blesku mizí ve dveřích. Milan nechápavě kouká po ostatních a pak odevzdaně prohodí:

„Ty vole, já mám tak rychlý brigádníky, že si nestačím ani objednat“...

Nové šutry v Labáku

Žhavými novinkami jsou 3 bouldery na Koňáku: lehčí, ale velmi pěkná hrana na kámen přímo u cesty, o něco výš, napravo od cesty kousek nad přepadem s vodou traverz "Mušinec 7C+ tr." a na El Pako di Koňo (převis nahoře na Koňáku) traverz zprava po hraně stropu do výlezu "Když v ráji..". Jméno to zatím nemá, obtížnost asi 7B+ tr. nebo 7C tr. podle metody.

Rost'a Štefánek, HUDY Sport, pro LEZCE.CZ

Tomáš Melen na Východě

Nabitý zážitky z cest po Východě se před časem vrátil horolezec a bohém **Tomáš Melen**.

Jeho vyprávění jen potvrzuje domněnku, že dnes již opravdové dobrodružství neskýtá „Divoký Západ“, ale právě „Ještě Divočejší Východ“.

Naše doporučení pro dobrodruhy proto zní: Zapomeňte na chirurgicky sterilní prostředí Alp a všemožných horolezeckých středisek a vypravte se na východ od ráje. Věřte, že bude na co vzpomínat!

(Článek od Toma přineseme v příštím čísle!)

Pánská jízda

Milan Cestr, Josef Hubáček a Jiří Kudrnáč s ratolestmi vyrazili v polovině června na pánskou jízdu do Chorvatska. Zřejmě se nechali inspirovat českým filmem S tebou mě baví svět.

Méd'a Béd'a

Zdá se, že známý strážce z Yellowstoneeského parku **Méd'a Béd'a**, zavítal do Dolního Žlebu. Pravděpodobně ho nalákala opuštěná Krabice na sušenky. Zbyla tu po něm vyšlapaná cestička „Šplh po tyči VIIc“. Do knihy u Kostí vlastnoručně zapsal: *Z východní strany naskočte na smrk a stylem „na medvěda“ vylezte na vrchol (bh) kamene. Komu to nestačí, může lézt na vrchol stromu.*

A přátelé, tento příběh je pravdivý. Neboť nám ho vyprávěl **Tee Pítr Laštovička...**

Rozmočená sádra

Ještěže ten internet máme, pomyslela si asi **Petra Honáková** z Horoklubu Chomutov. Z Děčína jí totiž v pátek hrdě hlásí: O nohu v sádře se neboj, je tady sucho a pěkně! Určitě můžete do Ostrova v sobotu přijet.

V sobotu ráno chomutováci taktak proběhli hustým lijákem do restaurace. Lilo celý den. Inu, ještěže ten internet máme...

Bouře nad hostincem

Tak se jmenuje nová cesta od Karla Běliny na Ostrovskou jehličku. Když už Karel řekl oddílovým kolegům asi desetkrát, že to si prostě musí vylézt, nezbylo, než tam zajít a splnit rozkaz. Vyšlo to na jedno odpoledne. Zrovna když nahoře Chára dobíral syna Adama, od Německa se zatmělo, zahřmělo a přivalila se bouře. Bylo vidět, jak prudký liják bičuje hladinu rybníka, jak do hospody Pod Císařem zabíhají lidé, z nízkých černých mraků se v provazcích valil déšť, ale na Jehličku nepadla ani kapička, jenom závany vlhkého větru. Prostě **Bouře nad hostincem** se všim všudy...

Orlíci nezahálí

Není víkendů, aby se na www.vrcholky.cz neobjevila zprávička o nové cestě z dílny bratří Nehasilů. Na snímku zleva **David a Vláďa Nehasilovi**.

Vitásek v Tatrách

Lezecký týden s kamarády ve Vysokých Tatrách strávil začátkem června **Petr Vitásek**. Pobyt si náramně pochvaloval a již ve vlaku žhavil mobilní telefon. O vylezených cestách hovořil v superlativech.

Průvodce po boulderech

Rost'a Štefánek se pustil do nelehké, ale záslužné práce – připravuje vydání prvního průvodce po boulderech v Labském údolí! V této souvislosti prosí všechny lezce, aby jakékoliv informace o nových boulderech posílali na jeho adresu arada@volny.cz (pokud možno také přístup a popisku kudy a jak).

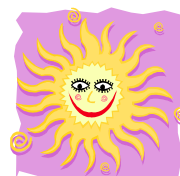

Na snímku (2002 © LEZEC.CZ) je Rost'a v cestě Mumuland 7c+8a Fb

A slunce pálí jen...

Léto nastoupilo letos s neuvěřitelnou silou. Hned v sobotu po Skandinávském Silvestru doslova ohřel **Honza Švihnos** na Malém Pravčickém kuželu. Jak Honza vtipně poznamenal:

„A slunce pálí jen, a slunce pálí jen... Spím na břiše, bo mám záda jak předvolební bolševický billboard...“

Obviněný z přestupku k věci uvádí...

Dne 6.4.2002 jsem provozoval v Ostrově horolezeckou činnost, postupovali jsme podle masivu, přišli jsme do míst, kde dohořival oheň, začali jsme lézt údolní stěnu Pegnitzwandu, když jsme dolézali k vrcholu, uviděli jsme příjezdějí hliďku PČR. Příslušníci došli pod stěnu a jeden se dotázal, zdali víme, proč tam jsou. Mezi tím jsme slanili na zem a odpověděli, že nevíme. Bylo nám oznámeno, že jsme rozdělali oheň, který již dohořival. My jsme odpověděli podle pravdy, že jsme oheň nerozdělali. Příslušníci však trvali na svém a chtěli po nás pokutu ve výši 100,- Kč. Já jsem řekl, že nemohu zaplatit pokutu za čin, který jsem nevykonal. Příslušník mi na to odpověděl, že si všichni myslíme, že z policajtů můžeme dělat blbečky, což mě zarazilo, poněvadž toto jsem si to nemyslel. Navrhl jsem, že jsme ochotni oheň zlikvidovat. Na tento návrh policie nepřistoupila a po zkontrolování dokladů odešla, co se stane dál s dohořívajícím ohněm ji přestalo zajímat.

-pš-

CO ? CAO !

Přinášíme další snímek z pokračující reklamní kampaně horolezeckého oddílu **CAO Děčín**. Zachycuje účastníky kolaudačního řízení při přebírání dalšího z obřích billboardů.

Tento je umístěn na jedné z příjezdových komunikací u jihoafrického Johannesburgu..

Kýsa a Buky dohánějí zameškaný čas...

Před necelým měsícem se z několikaměsíční pracovní cesty vrátili **Pavel Kýsa Bechyně** a **Pavel Buky Henke**. Hned se dali opět do „práce“. Během několika dní vytvořili mnoho krásných cest a zdá se, že to byl jenom začátek jejich spanilé jízdy.

Jen tak namátkou:

Jetřichovice

Věž Pavly – Menstruační den VIIc;

Pavel Bechyně X Pavel Henke, 24.6.2002

Zprava v J stěně ke K na balkón a přes 2. K n.v.

Všemily

Diktátor – Cena za svobodu VIIIc;

Pavel Bechyně X Pavel Henke, 25.6.2002

Z hranou přes 2 K n.v.

Prase – Boj o koryto VIIb;

Pavel Henke, Pavel Bechyně, 25.6.2002

Nástup Starou cestou a spárou přes K n.v.

Prase – Prasečí výběh VIIc;

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Radek Havlák, 25.6.2002

Od SZ sokolíkem na balkón a stěnou nejprve vlevo, pak vpravo přes hodiny n.v.

Prase – Ovárek VII;

Pavel Bechyně, Pavel Henke, Radek Havlák, Slavomil Krob, 25.6.2002

Od JV hranou a sokolem ke K a vlevo n.v.

Okenní věž – Velevážené morbidnosti VII;

Pavel Bechyně, Pavel Henke, 25.6.2002

Vlevo v SZ stěně spárou přes K do sedla a cestou Pampallini n.v.

Skandinávský Silvestr 2002

V. ROČNÍK SPOLEČENSKÉ AKCE CAO DĚČÍN

V pátek 21. června 2002 v 15.24 vstoupilo Slunce do znamení Raka a nastal letní slunovrat.

K jeho uctění se v restauraci v Dolním Žlebu konal již

V. ročník společenské akce CAO Děčín

Skandinávský Silvestr 2002.

Bohužel informace o jeho průběhu dorazily do redakce až těsně před uzávěrkou tohoto čísla, takže krátké ohlédnutí za nejdelším dnem a nejkratší nocí v roce vám přineseme až v CAO News No. 8.

Mimochodem, část CAO Děčín slavila Silvestra v Chorvatsku...

Ohlasy na CAO News 6

Napsali jste nám...

Opravdu mile nás překvapilo množství kladných ohlasů na červnové číslo CAO News. Za všechny došlé dopisy a e-maily vám mockrát děkujeme a nasadíme všechny naše síly, abychom vás neklamali...

Díky!!

Musím říct, že v barvě je CAO News o 100 % lepší! Pokud není problém ho posílat E-mailem, tak budu jenom rád, jinak si ho vždycky stáhnou z Vašich stránek...

Jiří Chosé Šťastný, Chomutov

Čauuuu, no tot' se ví, že časopis CAO chci posílat, je krásnej; narychlo sem si přečetl o tý prasklý karabině, a protože nemůžu číst dál, musím budovat kapitalismus, tak už si to tisknu - na cestu domů.

Hore zdar celé Vaší partě na severu!

Jiří Jeff Soukup, Praha

Čau Houbu, díky za pěkné počteníčko. Jestli s tím nemáš problém, tak velmi ocením zasílání CAO News.

Zdar, Matěj Holub, Praha

Ahoj, děkujeme za zaslání časopisu CAO News a budeme velmi rádi, pokud nám ho budete posílat i do budoucna. S pozdravem

Aleš Rychtera, ČHS, Praha

Zdar Jirko, Děkuji, za CAO News. Je to super počteníčko. Dobrá práce a super info!

Jiří JirkaS Sika, Holandsko

Před minutkou jsem dokončil první zběžné pročtení prvních elektronických News. Časopis září již nejen obsahem, ale nyní již i vynikající formou. Hlásím se tedy ihned: Mám zájem o pravidelné zasílání pdf formátu CAO News. Gratuluju, jsem nadšen!

Jakub Kronovetr, Vídeň

ČEKÁ NÁS...

KALENDRÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- Individuální zájezdy a expedice.
- Matterhorn, ze Švýcarské strany, popřípadě jiné okolní kopce. Hlavní akce CAO, 19.-27.7. Info Chára, Cestr

- Mosazný muž Povrly, triatlon 27.7. Info Švajgl

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

To tedy bylo
červencové číslo
CAO News.

Na poslední chvíli
se nám v redakci
sešlo hned několik
pěkných článků
z vašich cest.

Všem
dopisovatelům za
pěkné příspěvky
děkujeme –
většinu z nich si
přečtete již
v příštím čísle!

Zkuste nám
posílat i kratičké
informace o tom,
co se kde dělo,

stačí i formou SMSek, nebo e-mailu.

Kratičké zprávičky z běžného života lezců nám stále
chybí. Takové to co, kdy, kde, kdo vylezl nebo zapytlil :o)

Pište, mejlujte, volejte co se do nás vejde!

Užívejte si sluníčka, přírody, lezení a nezapomínejte na
reportérský zápisník!

Redakční rada CAO News.

Jiří Chára, Jan Horák, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ČERVENEC

- * Autobusový zájezd do Italských Dolomit

SRPEN

17.-25.8. Vysoké Tatry – Zbojnická chata

- * Festival horolezeckých filmů (Teplice n. M.)

V průběhu celého roku zůstává možnost
individuálních tréninků v Boulder centru ve
sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední
pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od
20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo
mobil 0606 / 277274

Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 7. SRPNA 2002
V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE
JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD.
NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

V příštím čísle

- Dokončení velkého rozhovoru s Karlem Krombholzem nejen o počátcích horolezectví v Labských pískovcích
- Článek Jindřišky Řehákové „O jedné cestě“ z Alp
 - Pavallicinirinne od Jana Horáčka Horáka
 - Fagaraš 2002 Toma Melena
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 7.8.2002!

HORÁM ZDAR!